

och är mycket eftersökt af foglar och allt slags fjäderfä, som slukar den med begärlighet.

»Så mycket angående det hvita och svarta mulbärsträdet; vi komma nu till den tredje arten, det röda (*Morus rubra*).

»Der hafven I det röda mulbärsträdet midt för edra ögon,» fortfor Lucien, pekande på de träd, han redan angifvit. »Det kallas så efter sin frukt, hvilken, som I veten, har en mörkröd färg och mycket liknar röda hallon. Några af dessa träd äro, som I sen, nära sjuttio fot höga, ehuru trädet vanligtvis icke når denna höjd. Se på bladen: de äro hjertformiga, omkring tio tum långa och nästan lika breda. De hafva en mörkgrön färg, äro grofva, och till föda åt silkesmasken fullkomligt obrukbara, der det hvita mulbärsträdet finnes. De skänka likväl en behaglig skugga, och detta är en af de goda egenskaperna hos detta vackra träd. Frukten är i min tanke — och jag hoppas François håller med mig derom — lika god som de bästa hallon. Hvad veden angår, användes den mycket vid skeppsdockorna i sydstaterna. Den har en blek citronfärg och anses mera varaktig till pligg och tränaglar, än något annat träd, med undantag af locusträdet.

»Af det röda mulbärsträdet, så väl som af det hvita och svarta, finnas flera varieteter, som ansenligt skilja sig från hvarandra.

»Vi hafva ännu en fjerde art af detta slägte, nämligen pappersmulbärsträdet (*Morus papyrifera*). Detta har dock af botanisterna blifvit afskildt och anses utgöra ett eget slägte, men det förtjenar ett ord här, emedan det är ett ganska sällsamt och värdefullt träd, eller snarare en stor buske, ty det växer icke så högt som någotdera af de andra träden. Det härstammar från Kina, Japan och öarne i Stilla hafvet; men liksom de öfriga, odlas det som pryd-